

[Flemming Jensen]

ord som, at den skal rumme »fritidspolitiske kvaliteter«. Forhåbentlig betyder disse fine ord kun, at de, som ønsker det, skal have mulighed for at lege videre, og at de, som vil være elite, skal have denne mulighed. Jeg ved godt, at der findes socialdemokrater, der ikke kan lide konkurrencen og helst så, at man arrangerede 100 m løb på den måde, at alle garanteret nåede samtidig til målet, simpelt hen fordi konkurrencen er dem en vederstyggelighed. Jeg tror, det er rigtigt at få slået fast, at det er toppen, der skaber bredde.

Må jeg mere aktuelt sige, at dansk idræt netop nu står i fare for at blive ramt økonomisk overordentlig hårdt på grund af den øjeblikkelige konflikt på det grafiske område. Der har været et nødskrig i Aktuelt den 12. april 1981, som jeg formoder at kulturministeren som minister for dette område har vurderet nøje. Jeg kunne da godt tænke mig at spørge, hvad ministeren agter at gøre for at søge at redde dansk idræt i denne situation.

Jeg vil godt i øvrigt pege på, at der naturligvis i ministerens redegørelse må ligge en politisk holdning. Det skal man ikke bebrejde nogen, heller ikke at denne holdning ikke er vores. Alle de specielle tilbud, der fremkommer f. eks. for børnene, skal ikke være »målet for en ensidigt profiterende underholdningsindustri«, som det så smukt hedder. Alle disse tilbud har, som jeg har været inde på det, i vidt omfang til følge, at atomiseringen af samfundet øges, at afstanden mellem generationerne øges, hvor den efter vor opfattelse burde mindskes. Der findes rent faktisk steder, hvor man søger at samle fremfor at sprede. Ministeren har ikke nævnt dem, men jeg kunne drage spejderbevægelsen frem, en meget positiv islæt i dagens ungdomsarbejde.

I virkeligheden er det sådan, at mange af de initiativer, vi har taget, har medvirket til, at vi har fået en situation, hvor det bliver vanskeligere og vanskeligere at tale om fælles kultur. Vort sprog er blevet et kommunikationsapparat. Vor fælles historie har i mange år været sat i skammekrogen, og store dele af undervisningssystemet har kastet vrage på nogle af de traditioner, der har været med til at gøre os til ét folk.

Samfundsudvikling kalder vi det, når vi konstaterer, at familielivet ikke har det for

godt. Vi er kommet så langt ud, at Albertslunds skolepsykolog i TV den 10. april kunne slå fast, at i gennemsnit er der 15 minutters kontakt i døgnet mellem børn og forældre. Vi skal overveje, om vi har indrettet vort samfund fornuftigt, om vi fortsat vil bilde os selv ind, at institutionerne klarer problemerne bedre end forældrene. Det hører også sammen med en kulturpolitisk redegørelse, at den stund familien efter vor opfattelse er den vigtigste kulturbærer, hvis vi giver den lov til det. Vi kan komme med alle de tilbud, vi vil, men det er ikke rigtigt, at børn modnes ved disse lade-som-om-aktiviteter, der kun er erstatninger.

Det konservative folkeparti vil fortsat støtte vort kulturliv. På intet tidspunkt i historien har den skabende kunstner kunnet klare sig uden støtte. Al snak om, at skatteyderne ikke før betalte til dette område, er – jeg må nok ikke sige »vås«, så jeg vil undlade at sige det, blot tænke det.

Når vi har sagt det, vil vi føje til, at kulturen også skal trives i frihed. Vi er efterhånden ved at være bekymrede ved den bedreviddende, der let bliver til en ekspert, som kan altting meget bedre og ved meget bedre, hvad der er bedst for os. Kulturpolitikken skal samle fremfor at splitte. Det var, tror jeg, en misforståelse, da man i 1930'erne lavede specielle arbejderidrætsklubber. Det vil fortsat være en misforståelse, hvis man bygger de kulturelle tilbud op, så de er specielle for den ene eller den anden gruppe. Et sådant system vil fremme middelmådigheden.

Poulsgaard (FP):

Det er jo en falliterklæring, at vi skal have en kulturdebat nu igen. For hvad er kultur? Ja, det er, når to mennesker mødes og sød musik opstår i hjerterne. Var det ikke Schade, der skrev det? Kultur er simpelt hen mennesker, der udveksler tanker og synspunkter og er sammen. Hvis man er i selskab eller man er sig selv og man syr stramaj, man klipper sin rosenhæk eller maler et maleri, eller lad os sige et plankeværk for den sags skyld, komponerer et musikalsk værk, spiller klaver, går i teater, til bingospil, til boldspil, ser speedwayløb, hygger sig hjemme foran fjernsynet – en enkelt gang sender de da noget, der er værd at se – alt dette er kultur. Det er også udtryk for kultur, når vi be-